

Ovdovělá mlynářka vracela se se svou malou schovankou z pohorského kostelíčka do mlýna osířelého. Byla tam dnes sloužena mše čtyřnedělní za nebožtíka manžela jejího, při níž nešetřeno trub, kotlů, kadidla a svíček. Trvala přes hodinu, všichni na kruchtě zpěváci se vystřídali. Takové slávy nebylo již v kostele dávno, ale již dávno také nikdo kantoru a kostelníkovi tak štědře a bez smlouvání nezapltil jako mlynářka dolanská. Nešetřila pítek, každý jí musil nechat, že si nebožtíka jaksepatří vážila. Na chudé přitom ovšem také nezapomněla, mnoho pytlů krup se dnes zas v mlýně rozdalo, žádný žebřák se nepustil, každý odtamtud si nesl plný uzlík.

Příbuzenstvo po službách božích stavělo se v hospodě. Chystalo se, že tam vdovu patřičně uctí za hostinu o funuse; ale mlynářka, znajíc obyčej ten, obratně strýcům a švakrům s Evičkou uklouzla. Měli za to, jak z očí se jim ztratila, že si snad zašla na faru, aby tam cos zapravila, i čekali na ni ještě s plnými džbánky a mísami, když byla již v „poláči“ cesty k domovu. Nevymkla se jim ani z hrdosti, ani z nelaskavosti, dávno jim již prominula, co proti ní kutili, když si ji mlynář bral, a znovu jim teď odpustila jejich jizlivé pomluvy, že si vzala za schovanku dítě opilce žebřavého; ale věděla, kterak to po „čtyřnedělní“ v hospodě chodívá. Lidé si počínají, jako kdyby vdova, vykročivši z kostela, zármutek svůj do vody hodila, i přicházejí jí bez ostýchání s návrhy k sňatku novému, ba někdy dokonce jí přivedou i ženicha, aby naň se podívala; nebylo tedy čemu se divit, že hleděla, by přišla příbuzným co nejrychleji z očí. Beztoho když s nimi před kostelem se sešla a s nimi se vítala, tu a tam od nich zaslechla slovíčko, které se jí dotklo, jako by jí byli nožem o srdce zavadili. Připomínajíc si jejich všetečné řeči, neviděla téměř na cestu pro pláč.

„Kéž by mi byla pomoc jiná, ale již vidím, že asi nebude,“ mezi slzami tesklivě si vzdychla.

Evička, běžíc za mlynářkou, při každém kroku jako kůzle si poskočila. Tak vesela nebyla ještě, co byla na světě. Nevěděla ani, jak se jí děje, že se tak volně a lehce prochází; poněprv dnes šla s prázdnými rukama, nemusila se ani tahat s tou „drabolestí“, ani s nůškou, ani s otepí roští, připadala si neodvislá jako královna. Každou chvíli se zastavila a po sobě se koukla, stálo to ale věru také za to. Mlynářka si ji naškrobila a vystrojila, že sama sebe jen stěží poznávala. Každá, ale každičká nitka na ní byla nová. Červená kartounová sukňe na ní stála jako karty, při každém kroku na ní zašustila, že se toho vždy až lekla, loktušku měla samý květ, zástěru samou prýmu, a což teprve střevíce, první její střevíce! Byly černé, vykrojené, červenými pentlíčkami kolkolem zalemované, a napřed na nich měla mašli červenou, větší než vlastní její ruka. O takových střevících Evička nikdy ani neslyšela, a teď je měla na nohou a mlynářka jí řekla, aby se do nich každou neděli obula. Jen jedinou měla dnes lítost, že ji maminka nevidí. Ale to si byla po ty čtyři neděle, co byla v mlýně, tolikrát již pomyslíla, že přitom tentokrát ani neplakala. Jak ráda by se byla mlynářce na krk pověsila v záchvatu překypující v ní vděčnosti, jí do ucha šeptajíc, „že jí má ráda jako celý svět“, ale netroufala si; vždyť viděla, že si stále oči utírá. Ona sice také každou chvíli oči si protírala, jenže za jinou to příčinou. Myslíla, že se jí to dělají před nimi mžitky, zatím se to třásl vzduch letním vedrem. Tak krásný parný den jako dnešní dávno již se nepousmál na hornatou krajinu. Obilí, stojící na polích hustě jako kožich, v slunci se třeptilo, jako by po něm jezdily blesky modravé a zelenavé, potoky tak volně zticha se loudaly květoucí travinou, jako by neuměly, čtveráci, ani na pět počítat. Co jindy se nahlučely, jen když chvílinku si sprchlo, hned je bylo slyšet zdaleka; kdo je chtěl překročit, pevně si pak musil stoupnout, aby nohy mu nepodrazily; dnes se daly přeskočit jakoby nic, Evičce ani střevíce nepostříkly.